

9. La renovació del mètode escolta als anys setanta.

La adequació del mètode als avanços de la psicologia i la pedagogia.

La divisió de les antigues seccions unitàries tradicionals que integraven els nins i les nines de 12 a 16 anys, en dos nivells; el de rangers o esplet (12 a 14 anys) i de pioners i caravel·les (15 a 17 anys), suposà un canvi molt important en la forma d'entendre l'escoltisme i de renovar la seva aplicació d'acord amb els canvis demogràfics, sociològics i culturals que es visqueren els anys seixanta.

El canvi, iniciat a França a finals dels cinquanta i generalitzat en aquell país a partir del 1963, pretenia, com a primer objectiu, respondre a la necessitat d'adequar millor la metodologia escolta a les característiques psicològiques diferenciades dels preadolescents i dels adolescents. Però la nova organització anà més allà d'una pura graduació del mètode clàssic i va implicar modificacions en els models organitzatius de les distintes associacions escoltes.

La introducció a Mallorca de les noves metodologies.

A Mallorca la metodologia ranger-pioner i esplet-caravel·les, es comença a conèixer a partir de 1967. La nova metodologia, que respectava bona part dels eixos bàsics del mètode escolta tradicional, fou un catalitzador que provoca un procés de debat i canvi important en el si de les distintes associacions escoltes.

Amb la nova metodologia les tècniques escoltes tradicionals es varen ampliar i passaren de ser un fi en elles mateixes a convertir-se en un instrument de formació en funció dels objectius. La finalitat de l'activitat dels rangers i pioners es va orientar cap a l'entorn social amb una clara finalitat de servei. Les empreses dels pioners, activitats que podien durar diversos mesos, es discutien, decidien, programaven, realitzaven i avaluaven per tot el grup. La bona obra individual, tradicional a l'escoltisme, deixa pas ara a projectes compromesos en millorar l'entorn natural o que responen a necessitats socials. Aquesta manera de treballar augmentava la capacitat d'autonomia dels membres dels grups en relació als seus caps, que es veien obligats a convertir-se en líders més democràtics.

Un escoltisme més obert als nous temps.

Al mateix temps es produeix un canvi en el món simbòlic de l'escoltisme, es deixen de banda o minva l'interès per les antigues litúrgies; formacions, insígnies, banderins. . . i es simplifica la uniformitat. Les camises blaves dels rangers i les vermelles dels pioners ja no són peces de roba que es fan servir exclusivament a les activitats escoltes, es poden portar a les escoles i instituts o a la feina. Tan sols el fulard o mocador al coll es recuperarà -ja ben avançada l'aplicació del nou mètode, més enllà de l'any 1971- com un símbol d'identificació comuna entre els escoltes de totes les edats. La cultura escolta es fa més permeable a les influències exteriors, manifestant aquesta voluntat de compromís amb la comunitat, d'obertura a les preocupacions socials, polítiques i culturals dels joves d'aquelles edats. Ja no es vol fer un món a la imatge escolta sinó que l'escolta s'ha d'inserir en la problemàtica social.

La metodologia usada, es fa més receptiva a les aportacions d'altres sistemes pedagògics i d'altres tècniques com: la pedagogia no directiva, les

tècniques de dinàmica de grup, la pedagogia de Freinet, etc. Els caps es veuen obligats a millorar la seva formació pedagògica.

Aquests canvis, que es conclouen a Mallorca el 1970 amb el reconeixement oficial de la nova metodologia, es produeixen en uns moments en que la societat mallorquina experimenta canvis importants. El boom turístic que vivia l'illa trastocà els valors tradicionals i els models de socialització. L'Església mallorquina, després del Concili Vaticà II experimenta una ampla transformació amb l'obertura a noves realitats socials i inquietuds culturals.

El compromís educatiu i polític dels escoltes.

El debat educatiu s'enriqueix també en el marc del món escolar. El 1968 es va fer a Palma la primera Escola d'Estiu inspirada en les que organitzava l'associació de mestres Rosa Sensat. Entre els organitzadors d'aquesta primera Escola d'Estiu a Mallorca hi figuraven un nombre important de membres de l'escoltisme.

L'escoltisme tampoc queda aïllat de la creixent contestació al regim franquista i de la progressiva influència de la política en el xarxat social i en les organitzacions cíviques. El desembre de 1970, després d'assistir a una FOCA, un grup de caps escoltes enviaren un telegrama al cap de l'Estat demanant clemència pels membres d'ETA condemnats al consell de guerra de Burgos. Les conseqüències no es feren esperar, i uns quants escoltes foren interrogats per la policia i deixats després en llibertat gràcies a la intervenció del Bisbe. Les implicades eren majoritàriament dones, el que demostra el protagonisme que tenien les escoltes a l'hora de comprometre-se cívica i políticament.

Pasqua 1975. Font de l'Ofre. Sortida conjunta AE Ramon Llull i AE Federico Pareja de Ciutadella. Cedida per Víctor Quadrado.

Camp d'hivern de Pioners i Caravel·les, del AE Capità Angelats, Sóller, fet a Pollença el 1985, cedida per l'Agrupament.

Pioners i caravel·les del AE Verge de Lluc, 1995. cedida per Paco Moya.

Josep Obrer, 1973. Cala rafelet, Menorca, cedida per Maguy G.Quetglas.

"L'escoltisme, moviment educatiu, té una preocupació constant per tot lo referent a la societat i procura donar a la seva gent tot una sèrie de principis i sentiments cap a la societat o poble on viu. Les fites d'aquest ensenyament són que els escoltes tinguin una preocupació viva per el seu voltant i una estimació cap el seu poble"

Pere Rios

Moviment Scout Catòlic; Circular, febrer1968, p. 4

Un grup de ràngers al camp Sant Jordi 2000 a la Porciúncula. Cedida per MEGM.

Acampada passes 2004 a Llubí. AE Terra de Pous, de Santa Maria del Camí. Cedida per Silvia Martinez.

Camp d'estiu de Caravel·les del AE femení Sant